

FÉKTÁVOLSÁG

KÉPZELT RIPORT

– Nehogy Ön is azt kérdezze tőlem, öngyilkos lett-e Latinovits! – neveti el magát Zoltán, miközben cigarettára gyújt. – Még azt se tudom, az a szerencsétlen flótás, akit majdnem elütöttem, tőlem várta-e, hogy a mennyországba juttassam! Masiniszta vagyok, nem lélekbúvár...

A pszichiátriai osztály társalgójában beszélgetünk egy asztalnál. Zoltán oldottnak próbál látszani előttem, mozdulatai azonban feszültségről árulkodnak. Poszttraumás stressz-szindrómával küzd a számára emlékezetes júliusi nap óta.

– Az volt a szerencséje a fiúnak, hogy tarvágást végeztek pár héttel azelőtt, különben az erdősáv beláthatatlanná tette volna a kanyart! – fújja ki a füstöt. – Öltönyben állt a sínek között, mozdulatlanul. Dudáltam, de nem reagált. Ösztönösen gyorsfékeztem. Irtózatosan hosszú másodpercek következtek, nem voltam benne biztos, időben megáll-e a mozdony. Az arcát csak akkor láttam meg, amikor a közvetlen közelébe értem. Pattanásos kölyök volt. Néhány méter választotta el a haláltól. Leugrottam a mozdonyról, és első indulatomban adtam neki egy nyaklevest. Egyszerre fakadtunk sírva mind a ketten.

Zoltán ezen a ponton tenyerébe temeti arcát. Még hozzáteszi, nem sok híja volt, hogy az az arc egész életében kísértse. Vannak kollégái, akik nem voltak ennyire mázlisták.

– K. Arnold tizenhét éves középiskolai diák ismeretlen szándékkal állt a közeledő szerelvény elé! – ismerteti dr. Kocsis Éva klinikai szakpszichológus a tényeket. – A kierkező rendőröknek először azzal indokolta tettét, hogy ellenőrizni akarta, mekkora a mozdony féktávolsága. Amikor a hatósági közeg szembesítette a cselekmény büntetőjogi következményeivel, megváltoztatta vallomását, és öngyilkossági szándékát hangoztatta. Jelenleg az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetben vizsgálják.

– Ha már az öngyilkosságnál tartunk, hadd kérdezzem meg: mivel magyarázza, hogy a statisztikák szerint békeidőben lényegesen több embert véget önkézével az életének, mint háborús években? – térek rá az engem leginkább érdeklő problémára.

– A személyes véleményemre kíváncsi? – mosolyodik el a doktornő. – Az agresszió vektormennyiség. Nemcsak nagysággal, iránnyal is rendelkezik. Békeidőben nincs kijelölt ellenség, aki ellen büntetlenül fordítható az egyénben felgyülemlett agresszió. Sokan jobb híján ezért önmaguk ellen fordítják.

A pszichiátrián vacsoraosztás van. A betegek lassan letelepednek az asztalokhoz. Andalító zsvajgás tölti be az étkezdét, pletykák cserélnek gazdát. A bipoláris személyiségzavarban szenvedő atomfizikust minden további nélkül letegezi a skizofrén segédmunkás. A lámpafénytől sápadt falatozókat nézem, s arra gondolok, az őrületben épp úgy megszűnnek a társadalmi különbségek, akár a halálban.